

El món del gravat

Parlem amb Perico Pastor Bodmer

Vas néixer a la Seu d'Urgell el 1953. Estudies arquitectura a Barcelona, que abandones per dedicar-te en exclusiva a l'art. Fas el servei militar al Sàhara, viatges a Nova York. Allí treballes fent il·lustracions en publicacions de tant prestigi com *Variety*, *Gentleman*, *Harper's*, *Village Voice*, *Vogue* i, sobretot, *The New York Times*.

El 1980 exposes al Cornelia Street Cafè de Nova York. El 1982, a la llibreria l'Ereta de Lleida. I el 1983 exposes per primera vegada a Estampa, a Madrid. Des de llavors has exposat a Barcelona, Madrid, Granada, València, Sevilla, Lleida, la Seu d'Urgell, Hong Kong, París, Nova York, Tòquio, Sag Harbor, Miami i una llarga llista més.

Vius a Barcelona des de 1989, dedicat per complet a la pintura, seguint sempre il·lustrant per a *El País*, *La Vanguardia*, *El Periódico*, etc. Les teves il·lustracions per al conte *Amigos*, de Loles Durán, guanyaren el premi Santamaría d'il·lustració infantil, i has il·lustrat *C el pequeño cuento*, de José Antonio Millán, i *El árbol de narices*, del mateix autor. El 2007 il·lustres *La Bíblia*, per a Enciclopèdia Catalana, amb mil il·lustracions.

Medalla Morera, 1992, de l'Ajuntament de Lleida.

Tens obra en llocs tan importants com els fons dels museus Morera de Lleida, Marimura Art Muso de Tòquio, SSAII Takamaro Princess Collection de Tòquio, així com les col·leccions de l'Ajuntament de Barcelona, de la fundació La Caixa i la del Banc d'Espanya.

Podríem dir moltes coses del teu treball: la

llibertat amb què pintes, el traç vigorós i ferm, els colors intensos i lluminosos de la teva paleta, que ens fa valorar tant l'argument com la tècnica...

Diuen de la teva obra que cada una no és una obra aïllada, sinó el conjunt de tota ella com una seqüència, com els fotogrames d'una pel·lícula.

- Què en recordes, d'aquella exposició de la plaça de l'Ereta del 1981?

Recordo que va ser la meva segona exposició, la primera l'havia fet un any abans, a Nova York, en un petit cafè i a través d'en Jordi Vallcorba Plana, que en aquell moment donava classes als estudis. Em va ficar en contacte amb en Jaume Aluja, em va proposar aquesta exposició i em va fer molta il·lusió. Era la primera vegada que exposava a Lleida, la primera vegada que exposava a Espanya. L'acollida va ser com sempre ha estat a Lleida, fantàstica. Una altra cosa és que després no es va vendre ni un clau. Però no em coneixia ningú. Després Lleida s'ha redimit sempre i m'ha acollit molt bé.

La mare del Jaume Aluja va fer uns bunyols sensacionals. La inauguració va ser una gran festa, ens ho vàrem passar molt bé, molt.

- Com et vas interessar pel món del gravat?

Sempre m'havia interessat. La veritat és que el vaig descobrir, per primera vegada, quan tenia quinze anys a través del Paco Todo, que ens donava classes a l'escola on jo anava, l'escola aula, on ens va ensenyar a fer linograt. Em va agradar molt tota aquesta història d'anar dibuixant i buidant la peça de linoli, i a partir d'aquest moment en vaig fer bastants. Després, quan ja havia deixat les carreres fallides que havia encetat sense èxit i havia decidit que em dedicava més aviat a la pintura, en un parèntesi que vaig tenir, entre aquesta decisió i el fet que anava a fer la mili al Sàhara uns mesos després, em vaig matricular al Conservatori de les Arts del Llibre, allí davant de la Masana a Barcelona. I amb el Daniel Argimon, que era un professor sensacional perquè et deixava fer el que volies i no és ficava en res si no li demanaves consell, vaig aprendre a fer litografia i això em va agradar moltíssim.

Litografia amb pedra, i clar, al Conservatori de les Arts del Llibre, que volia dir que les pedres te les rentaves tu, te les polies tu. Jo, excepte un parèntesi l'any 1982, no he fet mai litografia amb alumini. Tot ho he fet amb pedra. Però això és pur egoisme i comoditat perquè la pedra treballa molt. A la pedra li fas qualsevol cosa a

sobre i et surt la pedra. En canvi, a l'alumini ho has de posar tot tu perquè l'alumini de si no dóna res. A la pedra, a qualsevol dibuix, et surt el gra de la pedra i és meravellós, a part que dibuixar sobre pedra és molt agradable i dibuixar sobre alumini és horrorós. De fet, quan vaig reemprendre les litografies amb Alen Xardon, l'any 91 o 92, estava a punt de deixar la litografia per sempre més, després d'una sessió de setze edicions amb alumini. I en descobrir el taller d'Alain Chardon, em vaig tornar a enamorar de la litografia sobre pedra. De les més de dues-centes edicions que tinc fetes, tres quartes parts són de litografia sobre pedra.

D'altra banda, el gravat també m'agrada molt. El que passa és que sempre he estat molt malcriat, perquè sempre he tingut la sort de treballar amb el magí Valeta, amb el Virgili Barbera i ara amb vosaltres, és a dir que, clar, estic viciat perquè faig la planxeta. Però tot el que és la cuina del gravat, la veritat és que no he tocat mai un àcid, ni mossegat les planxes, ni preparat un vernís. Amb tot això estic com de convidat i m'agrada molt. Després també he fet serigrafia amb els del taller Vallirana, que són molt amics meus.

- Què ens en dius, de David Hockney i RB Kitaj? Han influït en la teva obra?

De David Hockney, en sóc un gran admirador. Sóc molt admirador dels dos i, a més, en el cas de Kitaj, evidentment, admiro la seva força amb el dibuix, amb el color. No sóc tan incondicional del seu discurs intel·lectual. Diguem que és una persona que dóna moltes justificacions de qualsevol cosa de les que fa. Dit això, és un magnífic pintor i un magnífic dibuixant. Hockney és una persona que m'entusiasma. No et diré que sóc un incondicional perquè això no seria cap compliment, al contrari, sóc molt

condicional, com amb tothom. Però per moltes condicions que li posis sempre acaba guanyant, perquè és una persona que té una capacitat de treball, d'entusiasme, una curiositat intel·lectual, un gran intel·lecte i una gran sensibilitat. És molt valent, a més, i sempre ens ha descobert moltes coses. I això ho fa des d'un punt de vista que, per a molts dels crítics a l'ús, està si no menyspreat, ignorat. Està en un racó, com si fos un noi simpàtic que fa ganyotes. Trobo que és un gran artista, que ha fet moltíssimes coses molt maques, que ha obert molts camins, sense fer escarafalls, ni vendre cap moto ni grans raonaments. És un gran treballador, és molt el que és: un noi de classe treballadora anglesa a qui li han ensenyat des de petit que el que s'ha de fer és pensar. Té un talent immens i no ha parat mai de pensar i de divertir-se fent el que feia. És molt seriós i molt professional.

- Tot el que veiem sempre ens influeix. No en podem prescindir encara que vulguem. Però hi ha hagut algú més que hagi influït en la teva obra?

Han influït moltíssim en la meua obra, sobretot en Hockney. És difícil rebobinar i recordar-se de fins a quin punt. A final dels anys setanta, trobar que algun artista contemporani, és a dir, que no fos de l'Escola d'Olot, fes figuració i fes figuració contemporània, va ser una bafarada d'aire fresc per als que estàvem aquí. Descobrir que es podia fer el que feia en Hockney sense fer el *para pruna*, és a dir, que no havies de ser en Richard Serra forçosament. Podies ser una persona normal, decent, interessada, sensible, professional i dibuixar.

Entre altres coses, per això sempre estaré agraït a en David Hockney. En un moment en què se'ns havia mort en Picasso, que sols ens quedava el més carrincló del carrincló, i que tothom estava disposat a decidir que la pintura avui s'havia mort, ve aquest tio, com qui no vol, i a sobre arrasa i agrada a moltíssima gent. És a dir, *chapeau*.

La llista seria llarga. Hi afegeixo noms cada dia. També me'n cauen alguns. Inevitablement, sortirien els noms de Picasso i sobretot de Matisse, que s'han invertit els termes. Fa trenta anys, hagués dit Matisse i sobretot Picasso; ara et diria Picasso i sobretot Matisse, que no se m'acaba mai. I evidentment, Miró i Tàpies. Intel·lectualment que no estilísticament, però sí intel·lectualment molt del Dalí, que juntament amb Duchamp és una persona que em cau molt bé, gràficament i també intel·lectualment.

